

TAMMI

WILL TRENT
-DEKKARI

KARIN SLAUGHTER

YLI RAJAN

EDGAR-
PALKINTO
2013

"Slaughterin paras kirja, josta uudet lukijat
voivat vaikeuksista aloittaa." THE DENVER POST

KARIN SLAUGHTER:

GRANT COUNTY -SARJA

Sokaistu (2001, suom. 2003)

Riistetyt (2002, suom. 2004)

Piinattu (2003, suom. 2005)

Merkitty (2004, suom. 2006)

Kadotettu (2005, suom. 2007)

Häpäisty (2007, suom. 2008)

WILL TRENT -SARJA

Triptyykki (2006, suom. 2009)

Pelon huone (2008, suom. 2010)

Kivun jäljet (2009, suom. 2011)

Pettävä hiljaisuus (2010, suom. 2012)

Yli rajan (2011, suom. 2013)

KARIN SLAUGHTER

YLI
RAJAN

Suomentanut
Annukka Kolehmainen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kirjailijan kotisivut:
www.karinslaughter.com

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Fallen ILMESTYI YHDYSVALLOISSA 2011.

COPYRIGHT © 2011 BY KARIN SLAUGHTER
SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2013
PAINETTU EU:SSA
ISBN 978-951-31-6915-2

*Kaikille maailman kirjastotyöntekijöille
kaikkien niiden lasten puolesta,
joista tuli kirjailijoita
teidän ansiostanne*

Lauantai

LUKU I

Faith Mitchellillä oli kiljuva nälkä. Hän kumosi käsilaukkunsa sisällön viereiselle penkille, muttei löytänyt muuta syötäväksi kelpavaa kuin nukkaisen purukuminpalan ja maapähkinän, jonka alkuperää hän ei uskaltanut edes arvailla. Ajatus ruokakaapissa odottavista välipalapatukoista sai hänen vatsansa kurnimaan tavalla, joka muistutti lähinnä ruosteisen saranan kirskuntaa.

Tietokonekoulutuksen oli pitänyt kestää vain kolme tuntia, mutta se oli venähtänyt neljä- ja puolituntiseksi eturivin ääliön tyhmiä kysymysten vuoksi. Georgian etsivätoimisto oli poikkeuksellisen ahkera kouluttamaan työntekijöitään. Etsivien päähän paukutettiin säännöllisesti rikostilastoja ja heidät pidettiin kärryillä uusimmasta teknologiasta. Lisäksi kaikkien oli todistettava osumatarkkuutensa ampumaradalla kahdesti vuodessa. Harjoitusratsiat ja tositilanteita jäljittelevät ampumarajoitukset olivat niin aidon tuntuisia, että niiden jälkeen kului viikkoja, ennen kuin Faith uskalsi taas mennä yöllä vessaan tarkistamatta ensin, vaaniko ovensuissa varjoja. Yleensä hän arvosti GBI:n perusteellisuutta, mutta tällä hetkellä hän ajatteli vain nelikuista vauvaansa ja sitä, että oli luvannut äidilleen Evelynille palata puoleenpäivään mennessä.

Minin kojelaudan kello näytti jo kymmentä yli yhtä, kun Faith viimein käynnisti auton. Hän kirosi hiljaa kääntyessään GBI:n päämajan parkkipaikalta Panthersville Roadille ja etsi kännykstä Evelynin numeron. Kaiuttimista kuului kuitenkin vastaukseksi vain sähköistä rätinää. Faith katkaisi puhelun ja yritti uudelleen. Tällä kertaa Evelynin kännykkä piippasi varattua.

Faith naputti ohjauspyörää kuunnellessaan piipitystä. Evelynillä oli vastaaja – kaikilla oli. Faith ei edes muistanut, milloin olisi viimeksi kuullut kännykän varattu-äänien. Hän oli melkein unohtanut sen olemassaolon. Linjoissa oli varmaankin jotakin vikaa. Hän katkaisi puhelun ja yritti kolmannen kerran.

Edelleen varattu.

Faith ohjasi autoa yhdellä kädellä ja kirjautui toisella sähköpostiinsa. Evelyn Mitchell oli toiminut poliisina melkein neljäkymmentä vuotta ennen eläkkeelle jäämistään. Atlantan poliisilla oli puutteensa, mutta ainakaan sitä ei voinut moittia vanhanaikaiseksi. Evelyn oli saanut työkännykän jo silloin, kun matkapuhelimet olivat vielä olleet pienen olkalaukun kokoisia, ja oppinut sähköpostin käytön kauan ennen Faithia. Älypuhelin hänellä oli ollut melkein kaksitoista vuotta.

Nyt Faithin sähköpostissa ei kuitenkaan ollut viestejä Evelyniltä.

Faith tarkisti vastaajansa. Siellä oli kuitenkin vain hammaslääkäriin vanha viesti muistuttamassa, että Faithin pitäisi varata aika hammaskiven poistoon. Faith soitti kotipuhelimeensa siltä varalta, että Evelyn olisi hänen luonaan hakemassa Emman tavaroita. He asuivat aivan lähekkäin. Ehkä vaipat olivat päässeet loppumaan tai Emma tarvitsi uuden tuttipullon. Faith kuuli puhelimen hälyttävän, mutta pian hänen oma äänensä vastasi ja pyysi soittajaa jättämään viestin.

Hän lopetti puhelun ja vilkaisu vaistomaisesti takapenkille, jossa oli Emman vaaleanpunaisella pehmusteella vuorattu turvaistu.

”Ääliö”, Faith kuiskasi itselleen ja näppäili uudelleen Evelynin kännykkänumeron. Hän pidätti hengitystään. Puhelin hälytti kolmesti, ennen kuin vastaaja meni päälle.

Faithin oli selvitettävä kurkkuaan pystyäkseen puhumaan. Hän tajusi kuulostavansa pelokkaalta: ”Olen jo kotimatalla. Veit varmaankin Emman kävelyille...” Parinkymmenen minuutin päässä Atlantasta hän sujahti valtatielle muun liikenteen joukkoon. Vil-

kaistessaan taivaalle hän näki villavien, valkoisten pilvien kääriytyvän huivin lailla kaukana hämöttävien pilvenpiirtäjien laihaan kaulaan. ”Soita minulle”, hän lopetti viestinsä. Huoli alkoi vähitellen nakertaa hänen mieltään.

Ruokakauppa, huoltoasema, apteekki. Evelynin takapenkillä oli samanlainen turvaistuin kuin Faithinkin. Hän oli varmaan-kin kaupungilla asioilla. Faith oli yli tunnin myöhässä, joten Evelyn oli todennäköisesti ottanut Emman mukaan ja... jättänyt ennen lähtöään Faithille viestin. Evelyn oli työskennellyt poliisissa melkein koko aikuisikänsä eikä mennyt edes vessaan kertomatta ensin jollekulle. Lapsena Faith oli vitsaillut Zeke-isoveljensä kanssa, että he tiesivät aina, missä äiti oli – silloinkin kun eivät olisi edes halunneet. Itse asiassa varsinkin silloin.

Faith tuijotti puhelinta ikään kuin se olisi osannut kertoa Evelynin olinpaikan. Luultavasti hän hätäili turhaan. Ehkä puhelintinjo oli jostakin syystä poikki, eikä Evelyn tietenkään tajunnut sitä, jos hänellä ei ollut tarvetta soittaa mihinkään. Tai ehkä hänen kännykkänsä oli kiinni tai siitä oli akku loppu. Hänen älypuhelimensa saattoi olla autossa tai käsilaukussa tai jossakin muualla kuulomatkan ulkopuolella. Faith vilkuili vuoroin tietä ja kännykkänsä naputellessaan Evelynille sähköpostia. Kirjoittaessaan hän mutisi ääneen:

”Tulossa-ollaan-anteeksi-kun-olen-myöhässä-soita-minulle.”

Faith lähetti viestin ja pudotti kännykän viereiselle penkille käsilaukun sisällön seuraksi. Hetken epäröityään hän nakkasi nöyhtäisen purukumin suuhunsa ja alkoi pureksia sitä piittaamatta kieleensä tarttuvasta nukasta. Hän pani radion päälle, mutta tulikin pian toisiin ajatuksiin ja sammutti sen. Liikenne harveni lähempänä kaupunkia. Pilvet hajaantuivat ja päästivät lomastaan muutaman kirkkaan auringonsäteen. Autossa alkoi olla tukahduttavan kuuma.

Faithin hermot kiristyivät entisestään hiostavassa helteessä. Hän raotti kattoluukkua saadakseen vähän raitista ilmaa. Luultavasti hänen huolensa johtui vain eroahdistuksesta. Faith oli pa-

lannut töihin runsaat kaksi kuukautta sitten, mutta joka aamu jättäessään Emman Evelynin hoiviin hän joutui paniikkikohtauksen partaalle. Hänen näkökenttensä hämärtyi ja sydän tykytti, ja päässä humisi kuin miljoona mehiläistä olisi lentänyt korvista sisään. Töissä hänen pinnansa paloi entistä herkemmin ja hän tiuski etenkin parilleen Will Trentille, joka suhtautui hänen kiukunpuuskiinsa yli-inhimillisen kärsivällisesti. Tai ehkä Will puuhasikin parhaillaan itselleen uskottavaa alibia siltä varalta, että jossakin vaiheessa menettäisi lopullisesti malttinsa ja kuristaisi Faithin.

Faith ei enää muistanut, oliko häntä ahdistanut näin paljon Jeremy-poikansa kanssa. Nyt Jeremy opiskeli jo Gradyn teknillisessä yliopistossa, mutta oli ollut vasta kolmen vanha Faithin mennessä kahdeksantoistavuotiaana poliisikouluun. Faith oli tarautunut ajatukseen poliisinurasta kuin Titanicin ainoaan pelastusrenkaaseen. Ensimmäinen osoitus Faithin surkean huonosta miesmausta ja siitä seurannut lyhyt virhearviointi elokuvateatterissa olivat kiidättäneet hänet pikavauhtia murrosiästä äitiyteen ilman tavanomaisia välietappeja. Kahdeksantoistavuotiaana hän oli hekumoinut ajatuksella säännöllisistä tuloista, joiden turvin hän voisi hankkia asunnon ja kasvattaa Jeremyn omin päin. Vakituihin työ oli auttanut Faithia itsenäistymään, ja Jeremyn jättäminen päivähoitoon oli tuntunut pieneltä hinnalta siitä, että hän sai päättää itse elämästään.

Nyt Faith oli kolmekymmentäneljävuotias asuntovelallinen, jolla oli autolaina ja toinen vauva, jonka hän joutuisi kasvattamaan omin neuvoin. Hän olisi antanut mitä vain, jos olisi voinut muuttaa takaisin Evelynin luo ja jättää kaiken tämän huoleksi. Hän haaveili jääkaapista, joka olisi aina täynnä, ja ilmastoinnista, jonka voisi antaa puhaltaa helteellä laskusta piittaamatta. Ollisi ollut ihanaa nukkua puoleenpäivään ja katsella loppupäivä televisiota. Hitto, Faithin yksitoista vuotta sitten kuollut isäkin olisi saman tien voinut herätä kuolleista paistamaan Faithille ohukaisia aamiaiseksi ja kehua häntä nätiksi.

Faithin toive ei kuitenkaan ikinä toteutuisi. Eläkkeelle jäänyt Evelyn vaikutti tyytyväiseltä lastenhoitajan osaansa, mutta Faith tiesi liiankin selvästi, ettei hänen oma elämänsä helpottuisi vielä pitkään aikaan. Eläkepäivät koittaisivat vasta parinkymmenen vuoden päästä, ja Miniä pitäisi maksaa vielä kolme vuotta, vaikka sen takuu umpeutuisi roimasti aiemmin. Emma tarvitsisi ruokaa ja vaatteita vielä ainakin kahdeksantoista vuotta, kenties kauemminkin. Sitä paitsi ajat olivat muuttuneet Jeremyn lapsuudesta, jolloin Faith oli voinut pukea poikansa eriparisukkiin ja kirputorilöytöihin. Nykyään vauvat piti pukea sävy sävyyn, ja niille piti ostaa myrkyttömiä tuttipulloja ja mukavien amish-viljelijöiden valmistamaa luomuoменовosetta. Jos Jeremy pääsisi erikoistumaan arkkitehdiksi, Faithin pitäisi vielä kuuden vuoden ajan maksaa hänen kirjansa ja pestä hänen pyykkinsä. Eniten häntä huoletti se, että Jeremy oli alkanut seurustella vakituisesti. Tyttöystävä oli Jeremyä jonkin verran vanhempi kurvikas pakkaus, jonka biologinen kello tikitti äänekkäästi. Faithista voisi tulla isoäiti jo ennen kuin hän täyttäisi kolmekymmentäviisi.

Faith tunsi epämiellyttävän kuumaa aallon yrittäessään torjua ajatusta mielestään. Hän vilkaisi taas viereisellä penkillä olevaa kasaa. Purukumista ei ollut vatsantäytteeksi, ja Faithin mahakurni edelleen. Hän kaiveli hansikaslokeroa löytämättä kuitenkaan mitään. Hänen pitäisi kipaista hakemassa edes juoma jostakin pikaruokapaikasta, mutta hänellä oli edelleen virkapuku eli ruskeat suorat housut ja sininen paita, jonka selässä komeili kirkkaankeltaisella painettu *GBI*. Tässä kaupunginosassa lainvartijoiden ei kannattanut näyttää nenäänsä auton ulkopuolella, jos ei ollut pakko. Poliisin näkeminen aiheutti yleensä pakoreaktion, mikä ei ainakaan nopeuttanut kotiin pääsyä. Faith vaistosi, että tänään hänen ei paranisi viivytellä.

Faith otti kännykän ja yritti jälleen soittaa Evelynin kotinumeroon, kännykkään ja jopa älypuhelimien, jota tämä käytti vain sähköpostin lukemiseen. Mistään numerosta ei vastattu. Faithin vatsaa kouristi, kun hirveät kuvitelmat valtasivat hänen

mielensä. Järjestyspoliisissa hänet oli usein hälytetty onnettomuuspaikalle, kun naapurit olivat kuulleet vauvan itkua ja tajunneet jotakin kauheaa tapahtuneen. Äiti oli liukastuneet kylpyammeeseen, isä loukkaantunut tai saanut sydänkohtauksen, ja vauva oli itkenyt avuttomana hätäänsä, kunnes joku ulkopuolinen oli tajunnut asioiden olevan pahasti pielessä. Ei ollut sydäntä raastavampaa näkyä kuin lohduttomasti nyhykyttävä lapsi.

Faith sätti itseään asioiden paisuttelusta. Jo ennen ryhtymistään poliisiksi hänellä oli aina ollut tapana ajatella pahinta. Emman päiväuniaika oli puoli kahdelta, joten Evelyn oli luultavasti sammuttanut puhelimen, jottei sen pirinä herättäisi Emmaa. Ehkä hän oli jäänyt suustaan kiinni hakiessaan postia tai auttanut naapurin vanhaa Roz Levyä viemään roskat.

Faithin kädet kuitenkin lipsuivat ratista hänen kurvatessaan Boulevardille, ja hän hikoili kauttaaltaan. Heikko olo ei voinut johtua pelkästään Emmasta eikä Evelynistä eikä edes Jeremyn hedelmällisyytensä huipulla olevasta tyttöystävästä. Alle vuosi sitten Faithilla oli todettu diabetes. Yleensä hän mittasi tunnon-tarkasti verensokerinsa, söi ohjeiden mukaan ja piti aina välipalaa mukana, mutta tämä päivä oli poikkeus. Hänen ajatuksensa harhailivat todennäköisesti siksi, ettei hän ollut syönyt tarpeeksi. Hän tarvitsi siis vain ruokaa, mieluiten saman pöydän ääressä Evelynin ja Emman kanssa.

Faith penkoi hansikaslokeron varmuuden vuoksi vielä kerran. Hän muisti etäisesti, että oli antanut Willille viimeisen välipalapatukansa oikeustalon pihassa, koska ei ollut halunnut katsella vierestä kun tämä mussutti automaattista ostettua pullaa. Will oli valittanut patukan makua, mutta oli kuitenkin hotkinut sen viimeistä murua myöten, ja nyt Faith sai maksaa kalliisti ante-liaisuudestaan.

Faith kaasutti keltaisista valoista ja kiihdytti vauhtia niin paljon kuin asutulla kadulla uskalsi. Ponce de Leonin kohdalla tie kapeni, ja Faith ohitti rivin pikaruokapaikkoja ja luomuruoka-kaupan. Hän lisäsi jälleen vauhtia ja kurvasi Piedmont Parkia

myötäileviin mutkiin. Liikennekamera välähti taustapeilissä hänen kaahatessaan taas täyttä vauhtia keltaisista valoista. Hetken päästä hän joutui iskemään jarrut pohjaan väistääkseen täpärästi kadulle harhautunutta jalankulkijaa. Taas kaksi ruokakauppaa vilahti sumuna ohi, ja pian Faith pääsikin jo viimeisiin valoihin, jotka olivat armollisen vihreät.

Evelyn asui edelleen Faithin ja Zeken lapsuudenkodissa. Se oli yksikerroksinen, pitkänomainen talo pienellä Sherwood Forest-nimisellä asuinalueella, joka kyyhötti varakkaan Ansley Parkin kainalossa. Toisella puolella oli valtatie 85, josta kantautui jatkuva liikenteen melu aina kun tuuli kävi sopivasta suunnasta. Myös tänään tuuli suoraan valtatieltä, ja avatessaan ikkunan Faith kuuli taas lapsuudesta tutun hurinan.

Asuttuaan koko ikänsä Sherwood Forestissa Faith oli oppinut vihaamaan alueen suunnittelijoita sydämensä pohjasta. Pikku kaupunginosa oli rakennettu toisen maailmansodan jälkeen, jolloin entiset sotilaat olivat halpojen veteraanilainojen turvin muuttaneet joukolla sen tiilitaloihin. Suunnittelijat olivat hyödyntäneet häikäilemättömästi Sherwoodin iloisten veikkojen henkilögalleriaa: kääntyyään tiukasti vasemmalle Lionelille Faith ylitti Tuck-kadun, kääntyi oikealle Robin Hoodille, lipui Lady Marianin risteyksestä ja vilkaisi omaa pihatietään Doncasterin ja Barnesdalen kulmassa ennen kuin kääntyi viimein Little John Traililta eli Pikku Johnin polulta äitinsä pihaan.

Evelynin beesi Chevy Malibu seiso i autokatoksessa keula kadulle päin kuten tavallista. Faith ei ollut ikinä nähnyt Evelynin ajavan keula edellä parkkiruutuun. Tapa juonsi juurensa poliisijoukoilta, jolloin Evelyniltä oli vaadittu jatkuvaa hälytysvalmiutta.

Faith kääntyi pihaan, pysäköi keulakkain Malibun kanssa ja nousi autosta. Hänen jalkojaan särki, koska hän oli jännittänyt jokaista lihastaan lähes koko ajomatkan ajan. Talosta raikaisi kovaääninen musiikki. Sisällä soi raskas rock eikä Beatles, jota Evelyn tavallisesti kuunteli. Faith laski kätensä hetkeksi Malibun konepellille, joka oli kuitenkin kylmä. Ehkä Evelyn oli ol-

lut suihkussa Faithin soittaessa eikä hän ollut vielä ehtinyt lukea sähköpostia eikä tarkistaa kännykkäänsä. Ehkä hän oli loukannut itsensä, sillä takaovessa oli verinen kämmenenjälki.

Faithin oli pakko katsoa uudelleen.

Evelyn näytti nojanneen puolisen metriä kahvan yläpuolelle vasemmalla kädellään. Ovi oli kiinni muttei lukossa. Aurinko heijastui ovenraosta luultavasti tiskialtaan yllä olevan ikkunan kautta.

Faith ei vieläkään ymmärtänyt näkemäänsä. Hän nosti kätensä kämmenenjäljen viereen kuin lapsi, joka painaa sormensa äitinsä sormia vasten. Evelynillä oli pienempi käsi ja hoikemmat sormet kuin hänellä. Nimettömän paikalla oli pelkkää hyytynyttä verta.

Äkkiä musiikki taukosi kesken rummunjysähdyksen. Faith kuuli tuttua, pulputtavaa ääntä, joka enteili itkukohtausta. Ääni kaikui autokatoksessa, niin että Faith ehti jo kuvitella sen tulevan omasta suustaan. Kuullessaan äänen uudelleen Faith käännähti tajutessaan, että se olikin Emman.

Melkein kaikki muut Sherwood Forestin alkuperäiset rakennukset oli joko purettu tai remontoitu, mutta Mitchellin talo ei ollut muuttunut vuosien aikana paljontaan. Pohjaratkaisu oli yksinkertainen: kolme pientä huonetta ja olohuone, ruokasali ja keittiö, josta pääsi avoimeen autokatokseen. Faithin Billisä oli rakentanut katoksen toiselle puolelle järeän työkaluvajan. Bill teki kunnolla kaiken mihin ryhtyi, joten työkaluvajassakin oli salvattava metalliovi ja sen ainoassa ikkunassa turvalasi. Faith tajusi vasta kymmenvuotiaana, että varotoimenpiteet olivat hiukan turhan järeitä pelkkien työkalujen säilytystä varten, kun Zeke valisti häntä veljellisen tahdikkaasti: ”Äiti pitää sielä asettaan, tyhmä.”

Faith ryntäsi vajan ovelle ja alkoi tempoa sitä, mutta se oli lukossa. Hän yritti kurkkia ikkunasta sisään, mutta turvalasin metallilangat hämärsivät näkymän kuin hämähäkinverkko. Viimein hän erotti ruokkuhyllyn ja sen alle siististi pinotut multasäkit. Työkalut roikkuivat koukuissaan, ja ruohonleikkuri oli työnnet-

ty omalle paikalleen. Pöydän alla oli musta, yhdistelmäluukkoinen kassakaappi, joka oli pultattu lattiaan. Kaapin ovi retkotti auki, ja sisältä puuttuivat Evelynin kirsikkapuukahvainen Smith & Wessonin revolveri ja patruunalaatikko, jota Evelyn yleensä säilytti ase-
nen vieressä.

Pulputtava ääni kuului uudelleen, tällä kertaa voimakkaampana. Lattialla oleva harmaa huopakasa alkoi liikahtella kuin sykkivä sydän. Tavallisesti huopien paikka oli hyllyssä. Ne odottivat siistissä pinossa hallaöitä, jolloin Evelyn suojasi niillä pihan kasvit. Nyt huovat oli kuitenkin kasattu huolimattomasti kassakaapin viereiseen nurkkaan. Faith erotti niiden alta hiukan vaaleanpunaista ja kaarevan niskatuen ääriviivat ja tajusi, että ne peittivät Emmen turvaistuinta. Huopakasa liikahti jälleen, ja sen alta pilkkisti pikkuruinen jalka, jossa oli pehmeä, keltainen puuvillasukka ja siinä valkoinen pitsireunus. Seuraavaksi huopien lomasta sukelsi pieni, vaaleanpunertava nyrkki, ja lopulta Faith näki Emmen kasvot.

Emma hymyili Faithille pehmeällä suppusuullaan ja jokelsi tyytyväisesti.

”Herranjumala!” Faith tempoi lukittua ovea, mutta turhaan. Tärisevin käsin hän alkoi hapuilla avainta ovenkarmin päältä, mutta sai vain pölyä silmiinsä ja terävän tikun sormeensa. Emma taputti käsiään. Hän näytti rauhoittuneen Faithin näkemisestään, vaikka Faith oli silmittömän pakokauhun partaalla. Aurinko lämmitti työkaluvajaa niin, että kuumuus ja nestehukka voisivat koitua Emmen kohtaloksi. Emma voisi kuolla.

Ehkä avain olikin pudonnut maahan. Faith laskeutui nelinkontin ja alkoi kuumeisesti etsiä sitä oven alta. Emmen turvaistuin oli vääntynyt hiukan, kun se oli työnnetty kassakaapin ja seinän väliin. Emma oli piilossa huopien alla, loukussa kassakaapin takana.

Suojassa kassakaapin takana.

Faith keskeytti etsimisen. Henkeä ahdisti, ja hän puri hammasista niin että leukoja särki. Noustessaan hitaasti istumaan hän

huomasi betonissa veripisaroita. Ne muodostivat vanan työkaluvajasta keittiön ovelle, josta verinen kämmenenjälki erottui edelleen selvästi.

Emma oli lukittu vajaan. Evelynin ase oli viety. Faith kuuli vain hengityksensä rahinan.

Kuka oli sammuttanut musiikin?

Faith ryntäsi hakemaan asetta etuistuimensa alta. Hän tarkisti lippaan ja naksautti asekotelon vyölleen. Kännykkä oli edelleen penkillä. Hän nappasi sen ja avasi takaluukun. Faith oli työskennellyt henkikirikosyksikössä ennen ryhtymistään osavaltion erikoisagentiksi ja näppäili nyt poliisin suoran numeron vanhasta muistista. Hän ei antanut päivystäjälle suunvuoroa vaan laiteli heti virkamerkinsä ja yksikkönsä numeron sekä Evelynin osoitteen.

Hän piti pienen tauon, ennen kuin lisäsi: ”Koodi 30.” Sanat olivat vähällä saada hänen henkensä salpautumaan, sillä hän käytti niitä ensimmäistä kertaa. Koodi numero kolmekymmentä merkitsi, että poliisi oli vakavassa vaarassa, luultavasti kuollut. ”Lapseni on lukittu pihavajaan. Pihalla on verijälkiä ja keittiön ovesa verinen kädenjälki. Äitini on luultavasti sisällä. Kuulin musiikkia, mutta se taukosi. Äiti on eläkkeellä oleva poliisi. Hän voi olla –” Faithin kurkkua kuristi. ”Apua. Lähettäkää apuvoimia.”

”Hälytys vastaanotettu”, päivystäjä vastasi selvällä, kireällä äänellä. ”Jää ulos odottamaan vahvistusta. Älä mene sisään. Toistan: älä mene sisään.”

”Kuittaan.” Faith lopetti puhelun ja viskasi kännykän takapenkille. Hän kiersi avainta lukossa irrottaakseen haulikkonsa, joka oli pultattu tavaratilan pohjaan.

Jokaisella GBI:n agentilla oli ainakin kaksi työasetta. Glock 23 oli .40-kaliiperinen puoliautomaattipistooli, johon mahtui 13 patruunaa lippaaseen ja yksi patruunapesään. Remington 870 veti neljä tuplanollan susihaulipatruunaa. Tukin eteen kiinnitetysssä sivusatulassa oli vielä kuusi kahdeksan haulin varapatruunaa. Kukin hauli vastasi kooltaan .38-kaliiperin luotia.

Glockilla ammuttiin yksi luoti kerrallaan. Remingtonin laukaus oli siis kahdeksankertaisesti tappavampi.

Sääntöjen mukaan poliiseilla piti aina olla yksi patruuna valmiina pesässä. Laukauksia oli siis käytettävissä yhteensä 14. Glockissa ei ollut tavanomaista varmistinta kuten monissa muissa pistooleissa, mutta lain mukaan poliisit saivat käyttää asetta vain, jos jonkun henki oli vaarassa. He ampuivat siis harvoin, mutta aina tappaakseen.

Haulikossa oli eri käyttöperiaate, mutta lopputulos oli sama. Varmistin oli liipaisinkaaren takaosassa. Se oli poikkitappityyppiä, jonka käyttäminen vaati sorminäppäryyttä. Asetta ei pidetty panostettuna, koska poliisi halusi kaikkien kuulevan sen lataamisesta aiheutuvan pahaenteisen raksahduksen. Faith oli nähnyt aikuisten miesten putoavan äänen herättämästä kauhusta polvilleen.

Hän vilkaisi taloon poistaessaan varmistimen. Verhot heilahitivat, ja tumma hahmo ryntäsi käytävään.

Faith latasi haulikon toisella kädellä kävellessään kohti autokatoista. Tyydyttävän pahaenteinen naksahdus kaikui pihan betonipinnasta. Yhdellä sulavalla liikkeellä Faith nosti haulikon perän olalleen ja tähtäsi. Hän potkasi takaoven auki, osoitti haulikolla vakain käsin suoraan eteensä ja huusi: ”Poliisi!”

Huuto kumahteli seinistä kuin ukkosenjyrähdys. Se kumpusi syvältä Faithin sisältä pimeästä paikasta, jonka olemassaolon hän yritti yleensä unohtaa, koska pelkäsi, että sieltä pääsisi ilmoille jotakin peruuttamatonta.

”Tulkaa ulos kädet ylhäällä!”

Kukaan ei totellut, mutta Faith kuuli ääniä jostakin talon perältä. Keittiössä hänen näkökenttensä terävöityi. Työtasolla oli verta ja leipäveitsi. Lattialla oli lisää verta. Laatikot ja kaapit ammottivat auki, ja puhelimen kuuloke roikkui seinältä kuin kiertynyt hirttosilmukka. Evelynin älypuhelin ja kännykkä olivat palasina lattialla. Faith piti haulikon tanassa ja sormensa aivan liipaisimen vieressä pystyäkseen ampumaan heti tarpeen tullen.

Faithin olisi kai pitänyt ajatella Evelyniä tai Emmaa, mutta hänen mielessään pyöri vain yksi sanapari: ihmiset ja ovensuut. Ne olivat suurin uhka, kun mentiin vaaratilanteissa sisään. Ensimmäiseksi oli selvitettävä ihmisten sijainti, niin hyvien kuin pahojenkin. Joka ovella piti varmistaa, mikä sen takana odotti.

Faith käännähti sivulle ja tähtäsi haulikolla kodinhoituhuoneeseen. Hän näki miehen, joka makasi huoneessa kasvot lattiaa vasten. Hänellä oli musta tukka ja kellertävän vahamainen iho, ja hän oli kiertänyt kädet ympärilleen kuin suojaksi. Asetta ei näkynyt lähimaillakaan. Miehen takaraivo oli kauttaaltaan veressä, ja pesukoneen kylkeen oli roiskunut aivonkappaleita. Faith näki reiän seinässä, johon luoti oli uponnut puhkaistuaan miehen kallon.

Faith palasi keittiöön. Hän kyyristyi ja kiepsahti ruokasaliin. Ei ketään.

Talon pohjapiirros välkkyi Faithin mielessä kuin kaaviokuva. Olohuone vasemmalla ja iso, avara eteisaula oikealla. Käytävä suoraan edessä ja kylpyhuone sen päässä. Kaksi pientä huonetta oikealla ja vasemmalla Evelynin makuuhuone. Sen yhteydessä oli pieni vessa, ja sieltä johti ovi takapihan patiolle. Ainoastaan makuuhuoneen ovi oli kiinni.

Faith lähti hivuttautumaan kohti suljettua ovea mutta pysähtyi puolimatassa.

Ihmiset ja ovensuut.

Hän näki ohjeet selkeinä mielessään: *Älä kulje suoraan kohti välitöntä uhkaa, ennen kuin olet varmistanut selustasi.*

Faith kyyristyi, kääntyi vasemmalle ja meni olohuoneeseen. Hän silmäili seinänvierustoja ja vilkaisi takapihalle johtavaa liukuovea. Oven lasi oli murskana, ja ulkoa puhaltava tuulenvire sai verhot lepattamaan. Huone oli pengottu läpikotaisin. Joku oli selvästi etsinyt sieltä jotakin. Laatikoita oli rikottu ja tyynyt revitty auki. Faithin katse siirtyi sohvantauksesta korkeaselkäiseen nojatuoliin, jonka alla ei kuitenkaan näkynyt ylimääräisiä jalkoja. Faith vilkuili vielä muutaman kerran olohuoneeseen ja eteiseen varmistaakseen, että reitti oli selvä.

Käytävän ensimmäinen ovi johti Faithin entiseen huoneeseen. Sitäkin oli pengottu. Hänen vanhan lipastonsa laatikot retkottivat ulkona kuin kielet, ja patjaa oli viillelty. Emman pinnasänky oli palasina ja peitto repäisty kahtia. Jo ennen Emman syntymää hankittu mobile lojui säpäleinä matolla kuin roskakasa. Faith yritti niellä polttavan raivonsa ja pakottautui pysymään liikkeessä.

Faith tutki nopeasti kaapit ja sängynaluksen. Sitten hän siirtyi Zeken huoneeseen, jonka Evelyn oli muuttanut työhuoneekseen. Evelynin paperit olivat levällään lattialla, ja kirjoituspöydän laatikot oli paiskattu seinään. Vilkaistessaan kylpyhuoneeseen Faith huomasi, että suihkuverho oli vedetty syrjään ja liinavaatekaappi ammotti auki. Pyyhkeet ja lakanat oli nakattu lattialle.

Faith seiso i makuuhuoneen oven vasemmalla puolella kuullessaan ensimmäisen poliisiauton äänen. Sireenin ulvonta kuului vielä kaukaa mutta selvästi. Hänen pitäisi odottaa poliisien saapumista ja taustatukea.

Faith potkaisi kuitenkin oven auki, kyyristyi ja kiepsahti huoneeseen sormi valmiina liipaisimella. Hän näki kaksi miestä, joista toinen seiso i sängyn edessä ja toinen oli vieressä polvillaan. Polvistunut mies oli selvästi latinalaisamerikkalainen. Hänellä ei ollut paitaa, ja hänen rintansa iho näytti siltä kuin häntä olisi ruoskittu piikkilangalla. Hän hikoili kauttaaltaan, ja hänen kylkensä olivat punertavilla mustelmilla. Kädet ja ylävartalo olivat tatuointien peitossa, ja rinnassa oli suuri, punavihreä Texasin tähti, jonka ympärille oli kietoutunut kalkkarokäärme. Mies kuului siis meksikolaiseen Texicanos-jengiin, joka oli hallinnut Atlantan huumekauppaa kaksikymmentä vuotta.

Toisella miehellä oli aasialaiset piirteet. Ei tatuointeja. Kirkaanpunainen havaijipaita ja ruskeat puuvillahousut. Hän seiso i texicanon takana ja piteli asetta tämän ohimolla – kirsikkapuu-kahvaista viidesti laukeavaa Smith & Wessonin. Evelynin revolveria.

Faith tähtäsi aasialaista haulikolla rintaan. Aseen kylmä, kova metallipiippu asettui saumattomasti hänen kätensä jatkeeksi kuin

uusi ruumiinosa. Adrenaliini sai Faithin sydämen takomaan vimmatusti, ja hän oli valmis painamaan liipaisinta minä hetkenä hyvänsä.

”Missä äitini on?” hän tiuskaisi.

Aasialainen vastasi honottavalla etelävaltiolaiskorostuksella: ”Jos ammut minut, tuokin kuolee.”

Mies oli oikeassa. Faith seiso i parin metrin päässä, ja miehet olivat hyvin lähekkäin. Jos hän ampuisi toista päähän, joku yksittäinen hauli voisi osua panttivankiinkin ja luultavasti tappaa tämän. Faith piti kuitenkin sormen liipaisimella ja haulikon tanassa. ”Anna tulla. Missä hän on?”

Aasialainen painoi revolverin entistä tiukemmin latinomiehen ohimolle. ”Pudota se.”

Sireenien ääni voimistui. Autot olivat luultavasti jo läheisellä Peachtree Streetillä. ”Kuuletko?” Faith kysyi. Hän yritti arvuutella poliisiautojen reittiä ja tuli siihen tulokseen, että Nottingham Wayta pitkin ne ehtisivät perille alle minuutissa. ”Kerro missä hän on tai vannon, että tapan sinut ennen kuin he ehtivät ovelle.”

Mies hymyili jälleen ja tiukensi otettaan revolverista. ”Tiedät, mitä tulimme hakemaan. Anna se meille, niin päästämme hänet.”

Faithilla ei ollut aavistustakaan, mistä mies puhui. Evelyn oli kuusikymmentäkolmevuotias leski, ja ainoa arvokas asia hänen talossaan oli tontti, jolle se oli rakennettu.

Mies näytti pitävän Faithin vaitonaisuutta välttelynä. ”Onko tämä meksikaano sinulle tosiaankin arvokkaampi kuin mutsisi henki?”

Faith oli menevinään mukaan leikkiin. ”Oletko siis valmis vaihtokauppaan? Palvelus palveluksesta?”

Mies kohautti harteitaan. ”Muuten vain toinen meistä pääsee täältä hengissä.”

”Paskan marjat.”

”En puhu paskaa. Reilu peli.” Sireenien ääni voimistui jatkuvasti, ja Faith kuuli jo renkaiden kirskuvan asfalttia vasten. ”Vauhtia, ämmä. Kello käy. Päästäänkö sopimukseen vai ei?”

Poliisi. Epäilty. Omainen.
Agentti Faith Mitchellin elämä muuttuu
yllättäen kuolettavaksi roolileikiksi.

Faith Mitchell kiirehtii töistä hakemaan lastaan äitinsä Evelynin luota. Perillä odottaa avonainen etuovi. Kodinhoitohuoneessa makaa surmattu mies, makuuhuoneessa on panttivankitilanne. Evelyn on kadonnut. Lapsi itkee lukitussa vajassa. Faithin on tartuttava aseeseen, kohtalokkain seurauksin. Työpari Will Trentin apua tarvitaan nyt enemmän kuin koskaan. Jäljet johtavat ylikomisario Evelyn Mitchellin uran päättäneeseen lahjusjuttuun. Maksavatko Evelynin vanhat synnit hänen henkensä – ja Faithin tulevaisuuden?

Juonikas dekkari oikean ja väärän rajapinnasta, hyvässä tarkoituksessa kylvetyistä pahan siemenistä. Slaughterille tuttuun tyyliin tilinteon hetki on kunnottomalle armoton.

Päällys: Markko Taina

Päälläksen kuva: Arman Zhenikeyev/Corbis/SKOY

84.2 • ISBN 978-951-31-6915-2

www.tammi.fi